

Hồi Thứ Hai Mười Chín RA THOÁT ĐƯỜNG HẦM

Thiết Mộc đại sư tu tâm luyện tính đã nhiều thấy cơ sự như vậy, trong lòng vẫn bình tĩnh, ngắm ngẫm vận động công lực bám lấy hàng rào sắt hết sức lay mạnh. Những thỏi sắt tựa hồ luyện bằng gan thép, cứng rắn lạ thường. Nội lực Thiết Mộc đại sư thâm hậu là thế mà không chuyển động được rào sắt chút nào. Một người bật lửa lên coi thì thấy hết thấy có ba mươi người tụ tập nơi quảng đường hầm này, rộng không đủ ba thước, dài chừng hơn hai trượng. Tính ra mỗi người không được rộng bằng một cái chiếu.

Quan Tam Thắng khẽ thở dài nói:

– Giả tử mà bọn mình lưu lại trên đại sảnh một phần thì lúc gặp nguy hiểm thế này còn có người tiếp ứng, hay là có tay mưu sĩ bên tề bang ở đây thì không đến nỗi mắc mưu con tiện tỳ này. Tiếc rằng y lại không đi với tôi.

Thiết Mộc đại sư thở dài lớn tiếng nói:

– Hiện giờ chúng ta bị hãm vào trong tuyệt địa. Bên trong có cửa sắt, bên ngoài có rào cản, sức người không thể nào phá được.

Bỗng nghe một giọng nói bé nhỏ nhưng sắc nhọn nói:

– Chẳng lẽ bọn ta ngồi đây chờ chết hay sao?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trừ phi các vị đây có ai mang theo bảo đao hay bảo kiếm chém sắt như chém bùn, cắt được hàng rào sắt này, còn ngoài ra không còn kế gì khác nữa. Điều cốt yếu bây giờ là bọn ta phải trấn tĩnh, thung thả nghĩ kế thoát thân.

Quan Tam Thắng nói:

– Đại sư có thử xem hàng rào sắt này cứng rắn ra sao chưa?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Tôi thử qua rồi, cứng rắn vô cùng.

Quan Tam Thắng nói:

– Nếu thêm sức của Phàm Mộc đại sư và tôi nữa, liệu có xoay chuyển được nó không?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Điều đó không thể biết trước được.

Quan Tam Thắng nói:

– Vậy chúng ta thử xem!

Nói xong, liền vận nội lực nắm lấy hàng rào sắt nói:

– Xin hai vị đại sư ôm lấy tại hạ, cùng nhau gắng sức.

Thiết Mộc đại sư tuy biết rằng rất ít hy vọng, song cũng theo lời ôm lấy Quan Tam Thắng, Phàm Mộc ôm lấy Thiết Mộc đại sư. Quan Tam Thắng hô lên một tiếng, cả ba người đồng thời dùng sức giật mạnh về phía sau.

Ba người hợp sức lại, nội lực tăng đến hơn ngàn cân, nhưng hàng rào sắt rất dày vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như người chế tạo ra nó đã nghĩ đến dùng nơi đây để nhốt những tay cao thủ võ công cao cường nên mới làm chắc chắn đến như thế.

Đột nhiên mấy tiếng rú thê thảm vang lên, bốn năm người ngã lăn xuống đất.

Quần hào thất kinh quay lại nhìn xem, thấy mấy người đó đã tắt thở cả rồi.

Thiết Mộc đại sư vội chạy lại đưa tay sờ vào ngực họ, than rằng:

– Không còn cách nào cứu được.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Vì sao mà chết?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Bị trúng ám khí!

Quan Tam Thắng hỏi tiếp:

– Ám khí gì mà ghê gớm thế?

Thiết Mộc đại sư đưa hai ngón tay nắn vào vai bên tả một tử thi lấy ra một mũi kim dài chừng hơn một tấc, to bằng nén hương sáng loáng rồi nói:

– Thứ ám khí này gọi là “Đoạt hồn thấu cốt đing”!

Mấy chục con mắt đều nhìn chăm chú vào mũi kim, lấy làm lạ tự hỏi: “Một mặt rào sắt, một mặt cửa sắt, hai bên vách đá, không biết ám khí này từ đâu phóng tới?”.

Bỗng lại có mấy tiếng kêu rú lên, thêm mấy người nữa ngã lăn ra.

Lần này người cầm đuốc cũng bị trúng ám khí nên đuốc rơi, lửa tắt. Đường hầm lại tối om.

Cuộc diễn biến khủng khiếp này khiến quần hào hồn bay phách lạc. Ai cũng nghĩ bụng: “Chắc sắp đến lượt mình rồi đây.”

Trong bóng tối bỗng nghe tiếng giày lẹp kẹp, khiến cho mọi người càng thêm khiếp sợ.

Một thanh âm nhỏ nhẹ lạnh lùng nói:

– Các vị đều đã ghi tên vào Ký Tử Bạ, bây giờ không chết thì trong vòng mười ngày chất độc phát ra cũng chết.

Mấy câu vấn tắt này càng làm cảnh tượng thêm rùng rợn. Im lặng hồi lâu, Quan Tam Thắng lên tiếng hỏi:

– Lão thiên sư có bị thương không?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Lão tăng không việc gì!

Quan Tam Thắng hỏi:

– Không biết ám khí từ đâu phóng tới mà người nào cũng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi chết ngay?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trên đầu ám khí này có bôi thuốc kịch độc làm cho hư máu. Chỉ cần đánh trúng vào thân thể bất cứ chỗ nào, người cũng chết ngay.

Quan Tam Thắng thở dài nói:

– Xem ra cục diện này thì những người có mặt nơi đây khó lòng tránh khỏi số kiếp.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bọn họ có đặt cửa ngấm trong vách đá, nhân lúc chúng ta không lưu tâm đã phóng ám khí ra. Chúng ta phải xem lại hai bên tường đá, tìm ra chỗ phóng ám khí ra thì việc phòng bị không khó gì nữa.

Câu nói này đã khiến cho quần hào tỉnh ngộ. Ai nấy đều thò tay vào bọc lấy ám khí ra cầm trên tay, chăm chú nhìn vào bức tường chờ phóng khí bên địch phóng ra.

Thiết Mộc đại sư công lực rất thâm hậu, sau khi ngồi tĩnh tọa một lúc mắt đã trông rõ mọi vật trong bóng tối, thấy vô số người đứng sát vào góc tường, tay ôm xác chết để che mình.

Đại sư đạo cao đức trọng này khẽ thở dài nghĩ thầm: “Trên thế gian những người coi cái chết nhẹ tựa lông hồng phỏng là bao. Đây là toàn là những nhân vật nổi tiếng giang hồ, không sợ chết. Nhưng khi đối đầu thì lại úy chủ úy vi đâm ra sợ chết.”

Thanh âm lạnh lẽo lại vang lên:

– Các vị hãy nghĩ ngơi một lát nữa, không có tai nạn gì đâu. Nhưng sau đây một giờ, ta sẽ dùng lửa đốt đường hầm này cho ứng nghiệm với số kiếp những người đã lưu danh trong Ký Tử Bạ.

Quan Tam Thắng lớn tiếng nói:

– Phóng ám khí để hại người sau lưng đâu phải là hành vi của bậc anh hùng.

Bọn ta dù có phải trúng ám khí mà chết...

Thiết Mộc đại sư ngắt lời:

– Quan huynh bất tất phải đối đầu với thị nữ. Chúng ta càng biện luận lại càng mắc vào âm mưu của thị nữ.

Lại có tiếng vọng ra:

– Nếu các vị bị đốt chết, chắc khó lòng nhắm mắt được, hay là để tôi tháo nước vào để cho các vị chết ngộp. Một đấng lửa cháy, một đấng là nước ngộp, tùy các vị lựa chọn lấy đường nào?

Ngừng một lát thanh âm đó lại cười nói:

– Bất luận các vị muốn chọn đường nào thì cũng chỉ còn một giờ nữa thôi đấy. Tưởng các vị nên yên tâm mà tận hưởng lấy một giờ quý báu này.

Quan Tam Thắng khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Thanh âm này tựa hồ như ở trên đầu chúng ta vọng xuống.

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Đúng rồi! Trong đường hầm này nếu không có cửa ngầm thì tất trên đầu phải có chỗ thông hơi.

Quan Tam Thắng nói thật khẽ:

– Nếu họ dùng hỏa công hay thủy công thì chúng ta không còn lối nào thoát được.

Tiếng nói rất nhỏ, người ngồi đối diện cũng chỉ nghe thấy lờ mờ.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Đúng vậy! Chúng mà dùng hỏa công hay thủy công thì không một người nào sống sót.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi thế này mà đợi chết hay sao?

Thiết Mộc đại sư không đáp. Đại sư tuy là người trấn tĩnh, gặp cơn nguy hiểm đến đâu cũng không sờn lòng mà trước tình cảnh này cũng chịu bó tay, không tìm ra được kế sách gì.

Thời gian kéo dài chừng ăn xong bữa cơm, bỗng thấy một người thấp lùn bé nhỏ, gầy đét cao không đầy ba thước, tướng mạo quái dị chạy đến bên Thiết Mộc đại sư. Trong lúc thầm lặng, tiếng chân nghe càng rõ ràng.

Thiết Mộc đại sư mắt sáng lên nhìn chòng chọc vào người lùn, đột nhiên đứng dậy, hai tay chấp trước ngực hỏi:

– Nếu mắt lão tăng không mờ thì người chính là Huỳnh Sơn Phi Công Lượng, Phi đại hiệp?

Người lùn tùm tùm cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm!

Mọi người đều giật mình vì cái tên Huỳnh Sơn Nhất Ái (người lùn) Phi Công Lượng ở với bọn mình cả đêm mà không ai hay biết.

Nguyên hai mươi năm trước đây, tiếng tăm y lừng lẫy hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang. Y vùng vẫy giang hồ ít khi gặp tay địch thủ. Mười năm trước y mở đại hội anh hùng trên núi Huỳnh Sơn, rửa tay gác kiếm ra khỏi giang hồ, không dính vào chuyện thị phi của giang hồ nữa. Ai cũng tưởng y đã ẩn cư nơi nào biệt tích, nào ngờ lại có mặt tại đây.

Phi Công Lượng lộ diện đem lại cho quần hào rất nhiều hy vọng được sống sót.

Quần hào liền xúm quanh lại.

Thiết Mộc đại sư nét mặt râu râu gượng cười hỏi:

– Phi đại hiệp mưu kế hơn đời liệu có cách gì thoát nạn được không? Lão tăng rất mừng cho quần hào.

Nguyên Phi Công Lượng không những võ công tuyệt cao lại đa mưu túc trí. Lúc y còn ngang dọc giang hồ không biết bao nhiêu tay cao thủ trong võ lâm đã bị y trêu chọc làm cho phải dở khóc dở cười. Những tay cao thủ bất luận chính hay tà phái đều đã điên đầu vì y nên rất kiêng nể.

Phi Công Lượng đảo mắt nhìn quần hào một lượt nói:

– Xin các vị hãy về chỗ ngồi, lão hủ đã nghĩ ra kế thoát thân nhưng còn bàn lại với hai vị cao tăng Thiếu Lâm đã.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Anh em lão tăng xin cung kính nghe lời chỉ giáo của Phi đại hiệp.

Phi Công Lượng cười nói:

– Cách này không biết có dùng được không, đại hòa thượng đừng tăng bốc vội.

Phàm Mộc đại sư nói:

– Ngày trước đại hội quần hào, đem bỏ đại hiệp vào trong hòm sắt quăng xuống đầm còn chẳng nhất được đại hiệp huống chi cái nguy ngày hôm nay, ngoài Phi đại hiệp ra thì còn ai làm được nữa?

Phi Công Lượng lắc đầu khẽ đáp:

– Hai bên đường hầm này không những có cửa ngầm e rằng còn có người chuyên giám sát tất cả hành động của chúng ta. Vì thế mà tiểu đệ không tiện nói trước mưu kế với các vị.

Tuy y nói khẽ nhưng rõ từng tiếng một, ai cũng nghe thấy.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Có cần đến bọn lão tăng giúp đỡ không?

Phi Công Lượng đột nhiên lớn tiếng đáp:

– Không cần!

Y rảo bước đến ngồi trước hàng rào sắt, đưa tay vào bọc lấy ra một vật dài chừng hơn thước, ánh sáng lập lòe, đặt vào hàng rào đưa đi đưa lại.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm: “Ông này quả nhiên rất chu đáo, trước khi đi đem theo cả cửa vào.” Tuy cột rào sắt to bằng cánh tay, nhưng Phi Công Lượng đã dùng công lực thâm hậu lại có đồ dùng sắc bén, tưởng chỉ cần trong một giờ là cắt đứt hàng rào để ra. Đang lúc vui mừng, bỗng nghe tiếng nói cực nhỏ như thì thầm vào tai:

– Lão hòa thượng chớ vội mừng, cái cửa ở tay tôi chỉ là một lưỡi dao trủy thủ tôi vừa lấy ở trong mình một vị đã chết. Hàng rào này làm bằng gang thép mà cửa bằng lưỡi trủy thủ chỉ là mộng hảo huyền mà thôi. Chúng ta làm như vậy có khác gì kẻ ôm cây đợi thỏ. Xin hòa thượng hãy để ý nghe hai bên vách, nếu tên lùn này không đoán lầm thì họ đang mở cửa ngấm để nhìn trộm. Vậy chúng ta phải để ý xem cửa ngấm ở chỗ nào để tìm cách phá nó mà ra, đó là cái kế duy nhất để mong thoát khỏi nơi đây. Con tiện tỳ kia nói sao làm vậy. Sau một giờ, thị không đốt lửa tắt cũng tháo nước vào. Chúng ta chỉ còn có một giờ để chuẩn bị, nếu không xong thì bất luận là ai cũng phải chết.

Nói đến đây, đột nhiên y dừng lại.

Y dùng phép “Truyền âm nhập mật” để nói với Thiết Mộc đại sư nên không ai nghe tiếng.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm: “Thế ra việc này ngoài cách đó ra, chỉ trong một giờ mà không xong thì không có kế gì thoát được nữa.”

Đại sư ngấm ngấm để ý, quả nhiên bên vách tả lộ ra đôi mắt long lanh.

Quần hào trong đường hầm mắt đổ dồn vào Phi Công Lượng đang cửa và mong hàng rào mau chóng đứt để thoát hiểm.

Thiết Mộc đại sư ngấm vận chân khí nhảy lên, nhưng còn cách chỗ đôi mắt nhìn xuống vừa rồi chừng vài thước thì đột nhiên không thấy đâu nữa.

Thiết Mộc đại sư tự hỏi: “Chẳng lẽ y trông thấy mình rồi sao?”

Đang lúc ngấm nghĩ, bỗng thấy xa xa có một giây khói trắng ở khe vách từ từ lùa vào.

Thiết Mộc đại sư vừa thấy khói trắng đã nghĩ ngay: “Hẳn là những thứ Đoạt hồn hương chi đây?”. Đại sư liền khóa những đường hô hấp lại, lạng nhanh người tới chỗ khói trắng đang lùa vào.

Phàm Mộc cũng đang để ý ngấm ngấm đến cử động của sư huynh và cũng

phát giác ra bên góc vách có làn khói trắng mờ mờ.

Thiết Mộc đại sư thấy trên vách chỗ khói trắng lùa vào dài chừng bốn tấc, rộng bằng ngón tay. Đại sư liền một mặt vận động công lực, một mặt khẩn thắm:

– Đức Phật từ bi xin hãy tha thứ cho đệ tử phải khai sát giới!

Đòn đánh này quan hệ đến sinh tử của quần hào, lão hòa thượng tụ cả mười thành công lực, đột nhiên vung chưởng đánh vào chỗ vách.

Một tiếng “Sầm” vang lên, kẻ vách bể ra một lỗ lớn chừng năm bảy tấc.

Phi Công Lượng chạy lại tùm tùm cười nói:

– Công lực của đại sư quả là hùng hậu...

Đang nói dở thì cảm thấy một luồng hơi lạ thổi vào mũi, Phi Công Lượng nín thở không nói nữa. Thiết Mộc đại sư phát tay áo, một luồng kinh phong phát ra, đồng thời đại sư lớn tiếng hô:

– Các vị phải bít kín các đường hô hấp!

Quần hào nghe nói hiểu ngay.

Phi Công Lượng lẳng lặng không nói gì, đưa tay qua lỗ hổng trước, tựa hồ như muốn chui qua cái lỗ nhỏ ra ngoài. Tuy người y bé nhỏ nhưng lỗ hổng lại quá hẹp nên khó lòng qua được. Song y nghĩ đến hành động này quan hệ đến sự sống chết của quần hào nên y phải cố gắng. Mọi người không ai hy vọng y sẽ chui qua được.

Phi Công Lượng co rúm hai vai, thân thể nhỏ lại và dài ra, chẳng mấy chốc y đã chui ra ngoài.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thắm: “Phép “Xúc cốt công” y đã luyện tới mức độ khiến người ta phải kinh hồn. Chỉ với một phép này cũng đủ khiến cho giang hồ phải thán phục.” Bỗng nghe Phi Công Lượng nói bằng một giọng trầm trầm:

– Gã đốt mê hồn hương đã bị chưởng lực của lão thiền sư đánh chết rồi. Võ học của Thiếu Lâm quả là mệnh môn bát ngát. Phải chăng lão thiền sư đã dùng Kim Cương chưởng?

Thiết Mộc đại sư ngấm ngấm hít một hơi, dường như mê hương đã tan đi rồi. Đại sư thở phào một tiếng nói:

– Tiểu kỹ của lão tăng có chi là đáng kể. Xúc cốt công của Phi đại hiệp mới thật ghê người.

Phi Công Lượng cười nói:

– Đại sư bất tất phải quá khiêm nhường. Tường vách này khá dày và kiên cố khó lòng phá được, lại cần mượn sức Kim Cương chưởng của thiền sư...

Đang nói dở, đột nhiên nghe bên tai có tiếng quyền đánh tới.

Thiết Mộc đại sư thò đầu ra xem thấy Phi Công Lượng đang đánh nhau với

Viên Hiếu rất là hung mãnh. Ban đầu Phi Công Lượng coi thường Viên Hiếu, chỉ dùng một tay trái để đối địch. Nhưng đánh được vài hiệp biết rằng không xong, phải dùng cả hai tay đem toàn lực ra ứng chiến.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày nghĩ thầm: “Gã nửa người nửa vượn này võ công lợi hại vô cùng”.

Đại sư lại đem Đại Lực Kim Cương chưởng ra đánh vào vách đá. Tuy công lực đại sư rất thâm hậu, nhưng tường vách cực kỳ kiên cố. Chỉ có chỗ cửa ngầm vừa rồi là tường hơi mỏng nên chưởng lực mới đánh vỡ ra được. Mấy chưởng sau này, chẳng những tường vách còn y nguyên mà tay đại sư còn bị đau nhức.

Phàm Mộc đại sư lại gằn khế nói:

– Sư huynh hãy nghĩ một chút, để tiểu đệ đánh vài chưởng xem sao.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bức tường này kiên cố lắm đấy. Sư đệ phải cẩn thận chớ dùng toàn lực.

Phàm Mộc đại sư nói:

– Xin vâng pháp dụ của sư huynh!

Thiết Mộc đại sư lui về phía sau. Phàm Mộc đại sư đã ngầm vận công lực chuẩn bị, vung chưởng đánh luôn.

Chưởng này đại sư mới dùng có tám thành công lực mà đã nảy người lên lùi lại hai bước.

Thiết Mộc đại sư khế thở dài nói:

– Hai bên vách này đều dùng đá núi xây nên, ngoài chỗ cửa ngầm ra, còn lại là tường đá rất dày và kiên cố vô cùng. Phi đại hiệp tuy chui ra ngoài được nhưng lại gặp cường địch. Tình cảnh này không thể kéo dài được. Con tiện tỳ mà phát giác tất nhiên lập tức hành động. Vị nào biết pháp xúc cốt thì chui ra đi. Còn ai có binh khí sắc bén thì cố khoét rộng lỗ mà chui ra. Chúng ta có phá được vách đá trước khi đối phương phát hiện và hành động mới hòng sống sót được.

Trong lúc đang nói, đột nhiên nghe tiếng lách cách. Vách đá hở ra một chỗ rộng hai thước, cao ba thước.

Quần hào đang lúc tuyệt vọng thấy cửa hầm mở, vội vàng kéo nhau chui ra. Thiết Mộc đại sư nhường cho quần hào ra trước rồi mới ra sau cùng.

Bên ngoài Phi Công Lượng và Viên Hiếu đã ngừng tay không đánh nhau nữa. Thêm một đại hán trung niên đứng kế bên, đó chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Phi Công Lượng chỉ Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các vị đây đã được Đỗ đại hiệp cứu đó!

Đỗ Thiên Ngạc vội nói:

– Lúc này và nơi đây không phải là nơi để nói chuyện. Mẫn cô nương đã bắt đầu tháo nước vào, đang chuẩn bị làm cho các vị chết ngộp đó. Tại hạ phải mạo hiểm qua đây.

Quan Tam Thắng chấp tay nói:

– Chúng tôi được Đỗ đại hiệp cứu thoát cho, lấy làm cảm kích vô cùng.

Quần hào đều chấp tay thi lễ.

Đỗ Thiên Ngạc vội xua tay nói:

– Việc này dính líu đến nhiều người, tại hạ đã biết qua tình hình. Song giờ chỉ có thể nói để các vị biết là Mẫn cô nương chưa phải là người chủ chốt trong việc này. Người cầm đầu đứng sau bức màn võ công không biết cao đến đâu mà lường. Các vị đã trúng độc mà chẳng ai hay biết gì cả. Việc trước tiên là phải ra khỏi nơi đây, tìm cách điều tra xem có phải là bị trúng độc rồi không? Rồi sau sẽ tính kế báo thù.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Đỗ đại hiệp đã thấy người chủ chốt sau bức màn chưa?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Mới được trông qua chứ chưa rõ mặt. Lúc này thì giờ quý báu như vàng, các vị mau ra đi, trông về phía chính Bắc mà chạy. Tại hạ không thể ở đây lâu.

Nói xong, kéo Viên Hiếu nhảy lên bảy, tám bậc đá, kéo nắp sắt đập cánh cửa lại.

Phi Công Lượng quay lại đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Thằng nhỏ mặt khỉ đó không biết xuất thân ở môn phái nào mà võ công ghê gớm vậy. Bình sinh tôi rất ít gặp tay cao thủ bằng y.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng cũng lấy làm lạ. Xem chiêu thức của y tựa hồ gồm đủ tất cả tuyệt kỹ của các môn phái lớn, nội lực y lại mạnh mẽ vô cùng. Bản lãnh của y cao xa hơn tuổi tác của y nhiều.

Quan Tam Thắng nói xen vào:

– Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc dường như chưa bị thuốc mê của nữ lang áo trắng, không hiểu lời ông ta có đúng không?

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Chúng ta hãy chạy đi đã!

Phi Công Lượng lạng người quay gót đi trước. Không những y võ công cao cường mà mục lực cũng khác người thường. Trong bóng tối y trông rõ mọi vật như ban ngày.

Lời của Đỗ Thiên Ngạc vừa nói quả thật không sai. Con đường hầm này

khúc khuỷu quanh co và rất dài. Sau khi đi được chừng hai ba dặm đã thấy hơi nước ẩm ướt, rõ ràng vừa có nhiều người chạy qua.

Quan Tam Thắng khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Đường hầm trong Mẫn gia trang dường như thông ra cả bốn phương tám hướng. Nếu bọn họ chui vào đường hầm tức là đi tìm chúng ta đó.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng xét ra lời của nữ lang áo trắng cũng tin được vài phần. Mẫn lão anh hùng nức tiếng khắp nơi, song biết đâu chẳng là người vu tư lợi làm điều tàn ác. Các người trong các môn phái lớn có thể đều bị lão bưng mắt.

Quan Tam Thắng nói:

– Dù sao mặc lòng. Mẫn lão gia cứu trợ các nhân vật của chính phái là sự thật.

Thiết Mộc đại sư không nói gì nữa. Đại sư là người thận trọng, khi chưa có gì chứng thật cho các nghi vấn trong lòng là đại sư không tiện nói ra.

Bỗng nghe tiếng Phi Công Lượng nói vọng lại:

– Đã ra hết đường hầm rồi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chạy lại ngẩng nhìn thấy mấy bậc đá đi lên khẽ hỏi:

– Bên trên cửa hầm không biết có cơ quan gì khả nghi không?

Phi Công Lượng cười đáp:

– Đường hầm này họ kiến tạo ra có lẽ để phòng khi trốn chạy. Các vị hãy lùi lại mấy bước để tôi thử xem.

Quần hào đã biết tài y, không ai ngăn trở đồng loạt lùi lại.

Thiết Mộc đại sư tập trung hết công lực để đề phòng khi gặp biến cố gì đến thì ra tay giúp sức.

Phi Công Lượng người rất thấp lùn mà chạy lên bậc thang đá. Hai tay y đẩy mạnh lên phía trên một cái, lập tức thấy ánh sáng chiếu vào. Phi Công Lượng bằng mình nhảy ra khỏi đường hầm. Quần hào nối gót theo ra, đã thấy phiến đá đóng cửa hầm đã bị Phi Công Lượng hất sang một bên.

Cửa hầm này ở ngay giữa tòa miếu chốn hoang dã. Nhạc trông màng nhện chi chít đã biết ngay tòa cổ miếu này bỏ hoang từ lâu, hương lạnh khói tàn.

Xa xa có tiếng sóng vỗ bì bõm phá vỡ cảnh tịch mịch lúc canh tàn.

Phi Công Lượng ngẩng mặt trông sao trên trời hỏi:

– Không biết vừa rồi đã có bao nhiêu người chết dưới đường hầm?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Bần tăng cũng chưa đếm, đại khái là cũng bảy tám người.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói xen vào:

– Cả trước sau chết tất cả mười bốn người.

Từ lúc ra khỏi đường hầm, Quan Tam Thắng vẫn để ý xem y ở đâu, tưởng y thừa cơ bỏ trốn rồi, giờ nghe y lên tiếng liền hỏi:

– Vương Càn! Người còn chuyện chưa xong, có nhớ không?

Wương Càn hỏi lại:

– Sao? Quan huynh muốn động thủ chăng?

Quan Tam Thắng đáp:

– Bốn tên đệ tử Cái Bang bị mất mạng, không lý gì để họ bị chết oan!

Wương Càn đột nhiên cười rộ lên nói:

– Bốn nhân mạng Cái Bang đâu phải chết về tay tại hạ. Có điều tại hạ được mục kích thăm khám đó mà thôi.

Quan Tam Thắng quát lớn:

– Việc này chính đệ tử Cái Bang nhìn thấy. Không lẽ họ nhìn lầm ư?

Wương Càn vẫn cười nói:

– Thế thì đệ tử quý bang đã bị người lợi dụng hay giữa lúc đó tinh thần đã bị mê loạn mới ngộ nhận hung thủ là tại hạ.

Y đột nhiên cười lên hô hố nói tiếp:

– Cái người giết bốn đệ tử Cái Bang hiện đang ở trước mặt, nhưng tiếc rằng tại hạ không thể nói ra được.

Quan Tam Thắng đảo mắt nhìn mọi người, nhưng thấy quần hào đều đứng yên, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào cả Dạ Ứng Tử Vương Càn.

Trời vẫn tối mờ không trông rõ thần sắc mọi người xem có lộ vẻ gì là hung thủ không.

Quan Tam Thắng nhìn khắp quần hào một lượt rồi lạnh lùng hỏi:

– Ai? Sao người không nói toạc ra?

Trên chốn giang hồ thật là lăm chuyện, chẳng khác gì những đợt sóng Trường Giang, đợt này chưa qua đợt kia đã tới, không bao giờ hết.

Dạ Ứng Tử Vương Càn buông tiếng cả cười nói:

– Tiểu đệ đã chỉ điểm cho Quan huynh bao nhiêu đó đủ rồi. Chẳng lẽ lại bắt tại hạ phải ra sức bắt hung thủ nữa hay sao?

Quan Tam Thắng tức mình nói:

– Ai cần người giúp sức. Ta chỉ cần người chỉ ra hung thủ là xong.

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười ha hả nói:

– Bất luận nghề nào cũng có qui củ của nghề đó, lục lâm cũng vậy. Tại hạ tuy không giết người, nhưng cũng chia được phần tài lợi.

Quan Tam Thắng lớn tiếng hỏi:

– Bọn đệ tử tề bang còn có vật gì mang theo mà để các người cướp của giết người để bịt miệng?

Vương Càn nói:

– Hai mươi bốn hạt minh châu to bằng hạt đào giá trị liên thành, há không đủ giục lòng tham của bọn trộm cướp?

Quan Tam Thắng ngạc nhiên hỏi:

– Bọn họ đào đâu ra được minh châu?

Vương Càn nói:

– Theo kết quả điều tra của tiểu đệ thì hình như báu vật này ở nơi thâm cung, chứ trong dân gian thì dù người có gia tài cự vạn cũng không thể nào có của quý đó và bất luận là ai cũng không thể nào giữ các của quý đó được.

Quan Tam Thắng cả giận nói:

– Người chỉ khéo bày trò! Bốn bang nổi tiếng thanh bạch trong võ lâm, đệ tử bốn bang làm gì có những vật đó bên mình!

Vương Càn thò tay vào bọc lấy ra một hạt minh châu lớn bằng hạt đào nói:

– Hạt châu này lấy trong tay đệ tử quý bang đây. Nếu tại hạ nói láo xin nguyện trời tru đất diệt. Quan huynh thật khinh miệt tại hạ quá.

Quan Tam Thắng thấy y thề độc không khỏi băn khoăn, nghĩ thầm: “Dạ Ưng Tử Vương Càn nổi tiếng là một hảo hán trong chốn lục lâm miền Giang Nam. Minh mẫn nhiệt y như vậy, e rằng người trong võ lâm đồng đạo sẽ chê cười mình không có độ lượng bao dung”. Nghĩ vậy Quan Tam Thắng dụ giọng nói:

– Dù người có lấy được hạt minh châu trong tay đệ tử bốn bang thì cũng chưa đủ bằng chứng là họ đi ăn trộm.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói:

– Quan huynh nghĩ xa quá! Tại hạ đâu có nói là đệ tử bốn bang vào trong cung cấm ăn cắp đồ đâu? Hạt châu này đích thực tại hạ lấy được trong mình họ, còn hạt châu này ở đâu mà họ có thì tại hạ không dám phán đoán.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư và Phi Công Lượng bất giác đưa mắt nhìn hạt châu. Tuy ban đêm trời tối nhưng hạt châu tự tỏa ánh sáng rực rỡ, thật là quý báu vô cùng.

Vương Càn khẽ thở dài nói:

– Hai mươi bốn hạt minh châu lớn gần bằng nhau, màu sắc đồng đều. Của

báu này đã khiến người nổi tham tâm.

Quan Tam Thắng nói:

– Bất luận châu báu này ở đâu ra thì bọn đệ tử của bốn bang đã vi phạm bang quy, nhưng nay bọn họ đã chết rồi mà lại chết một cách cực kỳ thâm. Nếu không báo cái thù này thì Cái Bang còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ!

Vương Càn từ từ đem hạt châu cất vào trong bọc rồi nói:

– Tại hạ đã đem việc này thuật rõ. Tại hạ cũng chỉ được chia phần mà thôi, chứ chưa hề động tới một sợi tóc của đệ tử quý bang. Nếu Quan huynh vẫn không tin thì tại hạ không còn cách gì khác nữa.

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Vậy xin Vương huynh hãy cho tôi biết hung thủ là ai để Cái Bang tìm y để đòi món nợ máu này?

Vương Càn lạnh lùng đáp:

– Tại hạ đã nói rõ hung thủ đang ở nơi đây. Nhưng đã giao tình với người ta mà bảo đưa tên họ ra thì thật tại hạ không thể nào thỏa mãn cho Quan huynh được.

Quan Tam Thắng lại quan sát hình sắc mọi người, nhưng thấy ai cũng bình tĩnh, rất lấy làm khó nghĩ, lẩm bẫm một mình:

– Coi bộ gã này không nói dối. Nhưng các bạn đồng đạo trước mắt đây có đến hơn hai mươi người, mình biết ai là hung thủ?

Đàn hình phải xoay vào Vương Càn:

– Vương huynh đã không phải là hung thủ thì xin mời về yết kiến Bang chủ tề bang.

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười nhạt nói:

– Điều đó thì thật tại hạ không thể vâng mệnh được.

Quan Tam Thắng ôn tồn nói:

– Cái Bang tôi xưa nay ân oán phân minh. Vương huynh đã không giết hại người của tề bang thì việc gì mà không dám đến diện kiến Bang chúa?

Vương Càn nói:

– Tại hạ đã nói là không sát hại đệ tử quý bang, đó là sự thực trăm phần trăm. Tại hạ không phải là đệ tử quý bang thì hà tất phải đến yết kiến Bang chúa.

Quan Tam Thắng lạnh lùng nói:

– Vương huynh nhất định không chịu đi thì bắt buộc Quan mỗ phải dùng đến võ lực.

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười nhạt hỏi:

– Quan huynh muốn cưỡng bách tiểu đệ, nhưng làm sao mà cưỡng bách

được?

Quan Tam Thắng nhìn quần hào khắp một lượt nói:

– Tiểu đệ vì có việc với Vương huynh đây xin giải quyết ngay, vậy xin cáo từ các vị...

Nói xong quay lại bảo Vương Càn:

– Chúng ta đi thôi!

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười lạt nói:

– Được lắm! Đi thì đi! Chẳng lẽ tại hạ lại sợ Quan huynh!

Nói xong đi theo Quan Tam Thắng.

Đi trong khoảnh khắc đến bên một khu rừng, Quan Tam Thắng đột nhiên rảo bước ngoặt trở lại chặn Vương Càn cười lạt hỏi:

– Có thật Vương huynh không chịu nói thật tên của hung thủ?

Wương Càn cười hỏi lại:

– Quan huynh đưa tôi ra đây với mục đích hỏi lại câu này ư?

Quan Tam Thắng nói:

– Bốn gã đệ tử bốn bang bị chết thảm, ai nấy trong bang cũng đều băn khoăn về việc này, trải qua bao cuộc dò la bây giờ mới biết được chút manh mối. Nếu Vương huynh chịu nói rõ tên hung thủ thì chẳng những giải được sự phiền não cho tệt bang mà còn đỡ được nhiều phiền phức cho đồng đạo võ lâm miền Giang Nam.

Wương Càn cả cười nói:

– Nếu Quan huynh chịu đặt mình vào địa vị tại hạ, tất không hỏi vặn tại hạ nữa.

Y ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Chúng tôi đã ăn cơm lục lâm thì việc cướp của giết người không kiêng kỵ gì hết, nhưng tối kỵ là việc tiết lộ chi tiết về anh em đồng đạo. Huống chi tại hạ cũng được chia phần sáu hạt minh châu thì bất luận về phương diện công hay tư, tại hạ cũng không thể tiết lộ họ tên hung thủ.

Y tăng hắng hai tiếng rồi lại nói:

– Tại hạ mà tiết lộ việc này thì một là đồng tình với bốn gã đệ tử quý bang, hai là thù ghét ba tên hung phạm. Đó là thủ đoạn đê hèn nên tại hạ không nói ra, chứ không phải tại hạ sợ quý bang đòi món nợ máu đầu.

Quan Tam Thắng ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

– Nếu lời Vương huynh nói không sai thì bên tệt bang chưa cần điều tra hung thủ là ai mà phải cần điều tra gốc tích hai mươi bốn hạt minh châu kia?

Quan Tam Thắng thở dài nói tiếp:

– Vương huynh tiếng tăm lừng lẫy miền Giang Nam, làm việc gì cũng theo ý riêng của mình, nhưng lời phê bình của võ lâm về Vương huynh cũng không phải là không đúng. Khi mọi người nghe tin hung thủ chính là Vương huynh thì ai nấy cũng lấy làm kinh dị.

Wương Càn nói:

– Quan huynh đừng tăng bốc tôi nữa. Dù sao tại hạ cũng không nói họ tên hung thủ ra đâu.

Quan Tam Thắng nói:

– Đã thế thì Vương huynh nên đấu với tôi trăm hiệp, nếu Vương huynh thắng tôi sẽ không hỏi vạ về vấn đề này nữa.

o O o